

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Alt taget i betragtning, og når historien skal skrives, tror jeg, at den politik, der blev ført i 1990'erne, vil få anerkendelse. Vi holdt ikke alle tingene på decimalerne, det er fuldstændig korrekt, men det er altså også et levende samfund, vi bor i, og vi har et Folketing, der har lov til at have forskellige meninger og prioriteringer, og vi skaffer os de flertal, det er muligt, for at holde retningen.

Det, der er kedeligt og ærgerligt nu, og det, som Dansk Folkeparti i virkeligheden burde tænke over, og som jeg beder Dansk Folkeparti være opmærksom på – for jeg anerkender, at Dansk Folkeparti laver et stykke arbejde herinde, det har jeg gjort hele tiden, det skulle ikke komme bag på hr. Kristian Thulesen Dahl – er, at der mangler penge i kassen.

Regningen er ikke betalt endnu. Den skal betales de kommende år, og hvis ikke det sker, så har vi tabt alt det på gulvet, som vi nøjsommeligt fik oparbejdet i 1990'erne, og så kommer der regninger til næste generation. Og det har Dansk Folkeparti så også et stort ansvar for.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Nu bliver jeg jo så forvirret. Nu gik det ellers lige så godt. Men nu bliver jeg altså forvirret, for med hensyn til gældsafvikling og den slags plejer Det Radikale Venstre jo at bryste sig meget af at ville måle regeringen og os på decimalerne. Gør vi nu det, vi skal gøre, hvad angår gældsnedbringelsen?

På samme måde kunne man jo have forestillet sig, at fru Marianne Jelved havde det med hensyn til de vækstsmål, som er sat op i den plan, som fru Marianne Jelved jo selv har taget til sig i 2010-planen. Men der kan jeg forstå på fru Marianne Jelveds svar, at vi skal måle det ud fra, at vi lever i et dynamisk samfund, og lander man ikke lige på det, men på et højere tal, så er det da også o.k.

Det var jo i virkeligheden det, fru Marianne Jelved sagde til mig her i svaret på, om ikke det var bekymrende, at hun, i givet fald hun kom til magten, ville have nøjagtig de støttepartier, hun i 1990'erne havde dårlige erfaringer med, hvad det angik.

Er det rigtigt forstået, at de vækstsmål, som fru Marianne Jelved selv har sat op, ikke skal tages for pålydende længere?

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Jo, det skal de, og vi arbejder sådan set på samme måde, som den nuværende regering gør.

Man har et bånd, og man siger, at gennemsnittet skal ligge inden for det her bånd. Det kan gå lidt den ene vej det ene år og lidt den anden vej det andet år, for det handler altså om en række kommuner, der økonomisk vejer meget, og man kan ikke forlange, at de lige skal ligge på decimalen. Derfor er det retningen og størrelsesordenen, der er det afgørende. Det er det, der er vigtigt.

Der siger jeg, at regeringen godt kan låse billedet fast lige nu og sige, at det ser pænt ud for Danmark under de givne omstændigheder. Men det holder jo kun – og det er det, der er usikkert ved den måde, regeringen fører politik på sammen med Dansk Folkeparti – hvis der kommer 50.000 flere job gennem de næste år.

Det skriver Finansministeriet i Finansredøgørelsen og i Økonomisk Redegørelse og andre steder ikke lader sig gøre ved uændret politik, det kræver store strukturændringer. De strukturændringer har vi intet hørt om, og vi ved ikke, hvilke planer regeringen har, hvis ikke det holder. Og jeg tvivler på, det holder.

Formanden:

Tak til fru Marianne Jelved. Så er der ikke flere korte bemærkninger.

Så er det fru Line Barfod som ordfører.

Line Barfod (EL):

Det går ufattelig godt, kan man høre, hvis man lytter til statsministeren. Det kan jo så undre, når statsministeren synes, at det går så ufattelig godt, at statsministeren så ikke tager et valg, mens det går ufattelig godt, og inden det begynder at gå galt.

Hvis statsministeren nu tog et valg, så kunne han også slippe for at skulle stå og aflevere replik på de her debatter, for det er jo tydeligt, at statsministeren synes, det er lidt besværligt at skulle.

Til afslutningsdebatten for nogle måneder siden kunne statsministeren så slippe af sted med at tage en bog og læse højt af i stedet for at aflevere en replik. Det kunne statsministeren ikke her til åbningsdebatten, for Præsidiets har jo forbudt brugen af rekvisitter, men i stedet kunne statsministeren så aflevere en tale, der handlede om alt muligt andet end besvarelser af de spørgsmål, der var blevet rejst under debatten.